

pisnik o dotičnem sklepu, in pa spričevalo od oklica omenjenega sklepa;

- b) deželni odbor takrat, kedar on sam ali pa deželni zbor pobiranje priklade privoli, pa tudi takrat, kedar izide posebna deželna postava za to, in sicer vselej ob enem, kedar privolitev priklade dotični županiji naznanja.

Odgovor na vprašanje 2: Pobrani znesek naj se ob koncu vsacega meseca dotični županiji odrajta.

Potrebno se nam zdi, naj bi sl. deželni odbor in pa sl. deželno finančno vodstvo to reč prevdarila in med seboj se dogovorila o tem, da se pravilen red vpelje, in naj bi se to, kar se končno določi, tudi županijam naznanilo, da se vedó v prihodnje po tem ravnati in jim ne bo treba v tej zadevi romati od Poncija do Pilata.

Županom našim pa priporočamo, naj vsako leto, predno še leto preteče, naredé proračun o prihodkih in stroških za prihodnje leto ter prevdarijo, ali jim je z rednimi dohodki mogoče izhajati ali ne; če je pa posebne priklade k cesarskim davkom potreba, skličejo naj nemudoma občinski odbor, ki potrebno priklado ukrene in če je za njeno pobiranje posebnega privoljenja treba, naj si ga brez odlašanja od deželnega odbora priskrbé.

Na vsak način je pa treba skrbeti za to, da se pobiranje priklade o pravem času začne, kajti če se dotična obravnava še le začne med letom, za katero se ima priklada pobirati, se to kaj rado zavleče in potem je sitnosti in homatij brez konca in kraja.

Národne stvari.

Ravnopravnost na železnicah.

Peticija do sl. vodstva Rudolfove železnice.

Prijatelj našega lista nam piše sledeče:

„Te dni sem se vozil iz Beljaka v Ljubljano. Čudil sem se, da je konduktêr vse postaje samo po nemški klical: „Ratschach, Kronau, Lengenfeld itd.“ Ko pridem v voz, ga interpeliram: kaj je to „Kronau“? mi pravimo „Kranjska gora“; zakaj še vi tako ne kličete, saj vidite iz vsega, da sedijo tu večidel Slovenci?“ On pa mi odgovori: „Tudi kmetje razumejo nemška imena, ni treba po kranjski klicati postaj. Slovenec ni nič; če vam ni prav, se pa pritožite.“ Blizo tako je govoril ošabni nemški mož, jaz pa, naklonivši mu par debelih, se obrnem proti dvema v vozu sedečima kmetoma, ter ju prašam: ali res vsi ljudje umejo nemška imena postaj po Gorenskem? Zvedel sem pa ravno narobe, namreč, da jih mnogi ne razumejo in je že marsikdo zavoljo tega v škodo prišel. Tako je ubog delavec namesti v Podnart peljal se do Trebiža, ker nemško klicanih postaj ni razumel; revež je moral potem peš beračiti od Trebiža nazaj doli, ker ni imel denarja. Takih slučajev se je gotovo že več prigodilo, in škoda je tem več, ker mora tisti, ki na slovenski zemlji nemških imen ne zná in se za tega del predalet pelje, ne samo peš nazaj iti, ampak še po vrhu kazen plačati.

Ko sem kmetom rekel, da bom to v „cajtenge“ dal, so bili prav veseli, in so rekli, da bi le kaj pomagalo!

Sl. vredništvo „Novic“ je naprošeno, kakor koli skrbeti, da ta pritožba pride naznanje vodstvu Rudolfove železnice, da se odpravi napaka, ki ne žali samo narodnih pravic na tisti zemlji, na kateri se železnica vozi, ampak fakično dela škodo ljudem, ki ne umejo nemških imen krajev. Če bila bi imena slovenska in

nemška enaka, nihče ne bi imel pravice do pritožbe, al ker je razlika med nekaterimi imeni taka kakor noč in dan, potem je pritožba popolnoma upravičena. Kronau in pa Kranjska gora, — Lengenfeld in pa Dovje, — Zwischenwässern in pa Medvode itd. so si menda tako podobna kakor konj in pa Pferd, Egge in pa brana i. t. d. Kako bi Nemci kričali, ko bi konduktêr klical imena samo po slovenski: „Medvode, Kranj, Dovje, Kranjska Gora“ itd. in Slovenec na domači lastni zemlji mora včasih škodo denarja in zamudo časa trpeti zato, ker se konduktêrju ne poljubi postajo klicati po slovensko in nemško! Preneumen je izgovor, da vsak kmet ume tudi nemško imé krajev; pomaga si marsikak revež le s tem, da pozná kraj in se po tem znanji z voza spravi. Je li so morebiti železnice po slovenskih deželah tudi propagande za Bismarkijo? Ali smo Slovenci na Slovenskem to, kar Hercegovinci na Turškem? ali to, kar Slovani na Magjarskem? Naj sl. vredništvo storí potrební korak, da se odpravi škodljiva in sramotna napaka.“*)

Šolske novice.

* *Stajarska postava*, po kateri se ustanovi deželni šolski zalog in prenehajo okrajne šolske blagajnice, je potrjena od cesarja.

* *Odvrniti nesreče po barvah v šolah* se je ministerstvo notranjih oprav z ozirom na nesrečo, ki s je letošnje spomlad pripetila v Ptujem, obrnilo do ministerstva nauka s prošnjo, naj učitelje risarskih šol resno opomni, da ostro čujejo nad tem, da učenci v barvah namočenih čopčev (penzeljnov) ne devajo v usta, jih ne izsesajo, ošpičijo ali kakor koli z njimi v ustah ravnajo. Barve so večidel hudo strupene, zato je nevarnost za življenje velika, ako se tak strup požre.

Národno blago.

Narodne mrvice iz Istre.

Zapisal J. V.

Ako se od ptičjega gnjezda u kuči pové, pojé ptičice guž; ako se pové na puti, pojedó jih mravi. (Nekeda smišljeno, da bi otroci ptičja gnjezda na miru pustili.)

Slepič (Blindschleiche) je rekal, da ja vidim, bim činil, da dve materi na dan zaplaču.

Zračne padavine Istran tako le imenuje: maji, če najdrobneje deži, — romihljà, debeleje, — dažlji, še debeleje, — če pak zeló deži, pljuska, in ploha se zove plohada.

Sosnižka, dež in babje pšeno, — snižka, samo babje pšeno snig, — pahalj, pahljić sniga je snežinka, — grašica najdrobneja, — grad, debeleja, — tuča, najdebeleja toča, rosa, — mraz je slana; besedo „slana“ bi samo kak stavec razumel, — zima, mrzlo, — stid (od stud) mrzleje; usika (mraz seka) najhuji mraz.

Oblog, za pokositi ali pasti okolo njive; salata sijanica, salata presajenica; — dremuh, dremuša, ki, ka rada dremlje; zamrljuha, zaušnica,

*) Radi storimo to z natisom upravičene te pritožbe ter bomo en iztis njen poslali tudi naravnost vodstvu železnice Rudolfove na Dunaji, nadjaje se, da konduktêrji ne bodo za pljučnico zboleli, če kličejo: „Medvode — Zwischenwässern“, — „Kranj — Krainburg“, — „Kranjska gora — Kronau“ itd.

Vred.